

คำพยานแห่งชีวิต

คำนำ

ขอขอบคุณพระเจ้าที่มีโอกาสแบ่งปันคำพยาน ในชีวิตของข้าพเจ้าให้พี่น้อง เพื่อรับพระพรร่วมกัน มันเป็นเรื่องเหมือนกับการจุดประกายไฟเพื่อจะทบทวนความทรงจำของข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เพราะระยะเวลาในการดำเนินชีวิตกับพระเจ้าได้ล่วงเลยมากกว่า 9 ปีแล้วแต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าพอจะแบ่งปันคำพยานชีวิตให้กับพี่น้องได้บ้างเล็กน้อย เพราะข้าพเจ้าถูกฝังไว้ในพระเยซูคริสต์แล้ว จึงไม่มีอะไรโดดเด่นในชีวิตของข้าพเจ้า ที่จะอวดอ้างได้เลย

ขอพระเจ้าอวยพระพรให้คำพยานนี้เป็นที่สร้างพลังจิตและเสริมพลังใจ ให้กับพี่น้องคริสเตียนทุกคน เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตเป็นที่ยกย่องเกียรติแต่พระเจ้าและตอบสนองพระกรุณาธิคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เอเมน.

สันติสุข เผ่าสวรรค์

7 กันยายน 1997

ชีวิตก่อนรับเชื่อพระเยซู

เท่าที่ข้าพเจ้าได้สืบเสาะเรื่องราวดูแล้วปรากฏว่า ตั้งแต่บรรพบุรุษมาตระกูลของข้าพเจ้าไม่เคยมีใครเป็นคริสเตียนแม้แต่คนเดียว เรียกว่าเป็นตระกูลที่ปฏิเสธพระเจ้ามาตลอด ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ข้าพเจ้าเกิดมาในครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธ ข้าพเจ้าจึงถูกอบรมมโนสัจจากหลักคำสอนในศาสนาพุทธเรื่อยมา แต่ก็ยังเป็นพุทธในระดับกลาง ๆ ไม่ตรงไม่หย่อนเกินไป เช่นกับชาวพุทธทั่ว ๆ ไปในปัจจุบัน

ชีวิตของข้าพเจ้าล้มลุกคลุกคลานในการปฏิบัติธรรมตามคำสอนในพุทธศาสนาเรื่อย ๆ คือทำผิดมากกว่าทำถูก ทำชั่วมากกว่าทำดี แต่ก็ยังมีมโนธรรมอันหนึ่งในใจคอยเตือนให้ข้าพเจ้าใฝ่หาการประกอบกรรมดี ทำให้ข้าพเจ้าค่อย ๆ ประดับประดาชีวิตของตนเองมาจนเติบโตใหญ่ ภายใต้ออกว่าเราอยากมีเพื่อนที่ดี อยากอยู่ใกล้คนที่มโนสัจที่อ่อนสุภาพ อยากมีชีวิตอยู่ในสังคมที่น่ารัก ดังนั้นชีวิตของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องโลดโผนโจนทะยาน หรือตื่นตื่นหวาดเสียวจึงไม่ค่อยมี ดูเหมือนเป็นชีวิตที่ค่อนข้างจะเรียบง่าย

ข้าพเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในต่างจังหวัดนานถึง 18 ปี แล้วเดินทางเข้ากรุงเทพฯซึ่งขณะนั้นกำลังอยู่ในวัยศึกษาคณะและได้เข้าทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง ทำอยู่นาน 8 เดือน ก็ลาออก ต่อมาความผกผันของชีวิตได้นำข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในวงการสีกาก็ ทำงานรับราชการตำรวจนานถึง 8 ปี (ระหว่างปี 2524-2531) ชีวิตในช่วงนี้ได้สอนให้ข้าพเจ้าเรียนรู้รสชาติของชีวิต เรียนรู้สังคม เรียนรู้โลกภายนอกได้กว้างขึ้น มันเป็นเรื่องที่สอนทั้งความดีและความชั่วให้ข้าพเจ้า อาชีพนี้ข้าพเจ้าได้ไฝ่ฝันเอาไว้ว่าจะก้าวไปถึงดวงดาวให้ได้ ถึงขนาดทำงานไปด้วยและสมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งไปด้วย ตั้งใจว่าเมื่อเรียนจบแล้วก็จะสามารถสอบเทียบก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าขึ้นไปเรื่อย ๆ

แม้ข้าพเจ้าจะอยู่ในวงการตำรวจ ซึ่งจะต้องเรียนรู้ทั้งดีและชั่วเพื่อจะเป็นครูของโจรข้าพเจ้าก็พยายามที่จะกรองเอาบางส่วนที่จะนำชีวิตเข้าไปหาความสุขสงบ และสันติ ความใฝ่หาสังคมที่สงบและเพื่อนที่อ่อนสุภาพ ได้ดึงดูดข้าพเจ้าเข้าสู่สังคมของคนกลุ่มหนึ่งคือประมาณต้นปี 2529 ข้าพเจ้าได้เข้าไปเป็นสมาชิกของ "วัดสันติโคก" ซึ่งเรียกกันในกลุ่มสมาชิกว่า "ญาติธรรม" วัดแห่งนี้มี

ชื่อเสียงโด่งดังทางด้านมังสะวิรัติ งดเว้นจากการบริโภคผลผลิตทุกอย่างที่มาจากเนื้อสัตว์ ผู้ที่เป็นเจ้าอาวาสในวัดนี้คือ "ท่านโพธิรักษ์" หรือชื่อเต็มเมื่อเป็นนักแสดงละครทีวี คือ "รักษ รักรักษ์พงษ์" ที่นี่ถือว่าเป็นสำนักที่เจริญรอยตามพระพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัดแห่งหนึ่ง ชีวิตของข้าพเจ้าในช่วงนี้กำลังทำงานอยู่ที่แผนก 5 กองกำกับการ 2 กองปราบปราม หรือหน่วย "คอมมานโด" ของกองปราบปราม ทำงานไป เรียนไปและปฏิบัติธรรมไปด้วย ค่อนข้างจะขลุกขลักแต่ก็พออยู่ได้ เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปเป็นญาติธรรมในวัดแห่งนี้แล้ว ดูเหมือนตรงกับมโนธรรมภายในที่ใฝ่หา ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานไว้ว่าจะทำให้ปฏิบัติให้เคร่ง การปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าเริ่มต้นด้วยการรับประทานเนื้อสัตว์ให้น้อยลงจาก 3 มื้อเป็น 2 มื้อ โดยเอาอาหารมังสะวิรัติเข้ามา แทนที่ลดเนื้อสัตว์จาก 2 มื้อเป็น 1 มื้อ และจนเลิกได้ในที่สุด โดยนำอาหารมังสะวิรัติเข้ามาแทนที่ทั้ง 3 มื้อ ต่อหนึ่งวัน ซึ่งต้องใช้เวลาค่อย ๆ ทำตามลำดับจนร่างกายของเราสามารถยอมรับอาหารมังสะวิรัติได้ ตอนนั้นเราก็จะงดรับประทานผลผลิตที่มาจากสัตว์โดยสิ้นเชิง แม้กระทั่งน้ำปลา หรือน้ำมันจากสัตว์ ต่อมาก็จะปฏิบัติให้เคร่งขึ้นไปอีกระดับหนึ่งคือ ลดการรับประทานอาหารมังสะวิรัติลง จาก 3 มื้อเป็น 2 มื้อและเป็น 1 มื้อต่อวัน ชีวิตของข้าพเจ้าจึงดำรงอยู่ด้วยการรับประทานอาหารมังสะวิรัติวันละ 1 มื้อเท่านั้น โดยไม่มีอาหารอื่นจุกจิกเข้ามาแทรกเป็นของว่างอีกเลย ข้าพเจ้าปฏิบัติเช่นนี้อยู่ยาวนานประมาณ 1 ปี และคงต้องปฏิบัติให้เคร่งครัดขึ้นไปเรื่อย ๆ ถึงขนาดตัดผมสั้นหรือโกนศีรษะและถอดรองเท้าเดิน และที่สุดปลาย ถึงขั้นสละเพศเป็นสงฆ์ตลอดชีวิต เป้าหมายในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นคือ สละเพศเป็นสงฆ์ตลอดชีวิต ขณะนั้นข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่มีผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จักดี และในปัจจุบันก็เป็นที่รู้จักกันในท่ามกลางพี่น้องของเราด้วย ผู้นั้นคือ ร้อยตำรวจโทศักระพี จอมหงษ์ (ตำแหน่งปี 1996) ซึ่งเป็นตำรวจรุ่นเดียวกันและทำงานอยู่แผนกเดียวกันกับข้าพเจ้าและยังได้ปฏิบัติธรรมในสายเดียวกันด้วย จนเพื่อน ๆ พูดกันว่าข้าพเจ้ากับหมวดศักระพีนั้นเป็นบ้าเสียสติไปแล้ว (แต่รู้สึกว่าการเสียสติมากกว่าข้าพเจ้า เพราะเขาปฏิบัติได้มากกว่า) คือเขาปฏิบัติถึงขั้นโกนศีรษะและถอดรองเท้าเดิน

ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมเช่นนี้อยู่ยาวนานประมาณ 1 ปี วันหนึ่ง ข้าพเจ้าไปพบญาติธรรมคนหนึ่ง เพื่อจะปรึกษาและขอคำแนะนำจากเขาว่า "ข้าพเจ้ามีภาระมากเหลือเกิน ทั้งทำงานทั้งเรียนทำให้การปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าล่าช้ามาก ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าอยากจะทำตัดฝ้ายโลกทั้งทั้งหมัดแล้วมุ่งปฏิบัติธรรมเพียงอย่างเดียวคงจะได้ผลดีกว่านี้มาก" ญาติธรรมผู้นั้นไม่กล้าที่จะตัดสินใจให้ข้าพเจ้าว่าจะกำหนดวิธีชีวิตอย่างไร ช่วงนั้นข้าพเจ้าวุ่นวายใจเรื่องนี้อยู่ยาวนาน จะทำอย่างไรดีและก่อนที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจกำหนดชีวิตของตนเองสละเพศเป็นสงฆ์ตลอดชีวิตนั่นเอง ก็มีผู้หนึ่งเข้ามาในชีวิตของข้าพเจ้า "ผู้นั้นคือพระเยซูคริสต์"

กลับใจเชื่อพระเยซูได้อย่างไร

"บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข" (มัทธิว 11:28)

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีหมวดศักระพีกับภรรยา กลับใจใหม่รับเชื่อพระเยซูคริสต์เมื่อไหร่ ข้าพเจ้าทราบแต่ว่าช่วงนั้นมีความกระวนกระวายภายในใจ เปื่อหน่ายชีวิตเต็มทน ทำอะไรก็ดูคาราคาซังไปหมด ยามเมื่ออ่อนกำลังรู้สึกว่าการงานแห่งชีวิตมันยาวไกลออกไปเรื่อย ๆ ช่วงที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมนั้น เคยถามตนเองว่า "หิวไหม..ก็หิวมาก ทรมานไหม..ก็ทรมานมาก เหนื่อยไหม..ก็เหนื่อยมาก" แต่ทำไม่ยังต้องก้มหน้าก้มตาทำต่อไป ทั้งที่ไม่มีคำสั่งสัญญาเลย แม้ท่านโพธิรักษ์ ก็เคยพูดให้ฟังว่า "ตัวท่านเองก็ยังไม่สำเร็จต้องปฏิบัติธรรมต่อไป และต้องทำให้มากขึ้นไปอีก" ข้าพเจ้ามองดูตัวเองก็รู้สึกสังเวชใจ เพราะยังยืนอยู่แค่ปลายแถว แล้วเมื่อไหร่จึงจะปฏิบัติได้เท่าท่านโพธิรักษ์ และเมื่อไหร่จึงจะปฏิบัติให้ได้มากยิ่งขึ้นกว่านั้น หลายคนอาจจะคิดว่าข้าพเจ้าทำไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติข้าพเจ้าทราบว่ายัยงบพร่องอยู่มากและทำได้ไม่ถึง 100 % เต็ม ถ้าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ข้าพเจ้าคงต้องก้มหน้าก้มตาปฏิบัติต่อไปโดยไม่ต้องกำหนดเป้าหมายปลายทาง แต่ข้าพเจ้าทราบว่า มโนธรรมภายในของข้าพเจ้ายังหิวกระหายอยู่เมื่อมองไม่เห็นเป้าหมายปลายทาง กำลังก็อ่อนล้า ต่อมาการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าก็ถดถอยลง ขณะเดียวกันแรงจูงใจก็มากขึ้นข้าพเจ้าค่อย ๆ ไหลไปตามกระแสของโลกอย่างไม่รู้ตัวเพราะความเป็นใจจากสิ่งแวดล้อม แต่การรับประทานอาหารมังสะวิรัติก็ยังมีอยู่ปะปน และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือ ข้าพเจ้ากำลังพาตัวเองไปแสวงหาผลประโยชน์ และหมกมุ่นอยู่ในอบาย

मुखที่สนามม้าแห่งหนึ่ง

กระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้านั่งรับประทานอาหารอยู่ในสโมสรของกองปราบปรามโชคชัย 4 คุณอุดมลักษณ์ (ภรรยาหมวด ศักระพี) ก็นั่งอยู่ใกล้ เมื่อเห็นข้าพเจ้าสั่งอาหารมังสะวิรัติมารับประทาน คุณอุดมลักษณ์ก็เริ่มฉายรัศมีของพระเยซูคริสต์ให้ ข้าพเจ้าเห็นทันที ประการแรกเขาถามข้าพเจ้าว่า "ยังรับประทานมังสะวิรัติอยู่หรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า "ยังรับประทานอยู่" และต่อจาก นั้น เขาก็ตั้งต้นคุยและพูดชักชวนให้เปลี่ยนกับข้าพเจ้า และตั้งข้าพเจ้าเข้ามาถึงเรื่องพระเยซูคริสต์จนได้ ความรู้สึกของข้าพเจ้าตอน นั้นคือ พระเยซูคริสต์ไม่ได้อยู่ในสายตาของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าก็ยืนกรานอยู่คำเดียวว่า "ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี" ขณะ นั้นข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก "ผู้ช่วย" เลย รู้จักแต่ "ผู้สอน" คือตามหลักคำสอนของศาสนาทั่วไป ดังนั้นจึงก้มหน้าก้มตาปฏิบัติตาม คำสอนต่อไป ทั้งที่ไม่มีคำสัญญา และไม่มีความหวัง

คำถามหนึ่ง ที่คุณอุดมลักษณ์ถามและทำให้สลดใจของข้าพเจ้าคือ "เราจะไปสวรรค์ได้อย่างไร..? จะไปด้วยการปฏิบัติของเรา เองหรือ..? และเราต้องปฏิบัติมากแค่ไหนจึงจะไปได้..?" ข้าพเจ้าก็ตอบโต้ทันที พอนานเข้าก็กลายเป็นเสียบ ุ่ เคียง ๆ อ้อมแอ้ม ไปเรื่อยเพื่อรักษาศักดิ์ศรี แต่ภายในใจของข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดมาก เหมือนถูกแทงด้วยดาบ เพราะเหตุคำถามว่า "คุณจะไปสวรรค์ ได้อย่างไร" เพราะนั่นคือเป้าหมายในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า จนมาถึงช่วงสุดท้ายที่คุยกัน คุณอุดมลักษณ์ได้พูดทิ้งท้ายเอา ไว้ให้ข้าพเจ้าได้คิดค่าหนึ่งว่า "พระเจ้ามีจริง...และพระเจ้ารักมนุษยทุกคน...และพระเจ้าก็รักคุณด้วย" แม้ว่าการคุยกันกับคุณ อุดมลักษณ์ จะล่วงไปหลายวันแล้วก็ตาม แต่ประโยคที่เขาพูดกับข้าพเจ้ามันยังดังก้องอยู่ในใจของข้าพเจ้าตลอดเวลาว่า "คุณจะไปสวรรค์ได้อย่างไร..พระเจ้ามีจริงนะ.."ประโยคเหล่านี้มันคอยลบล้างจิตใจของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา

ประมาณ 1 อาทิตย์ผ่านไป ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรับประทานอาหารอยู่ในร้านเดิม มันเหมือนมีสิ่งหนึ่งคอยจัดเตรียมวันและเวลา ตั้งข้าพเจ้าให้มาพบกับหมวดศักระพีและคุณอุดมลักษณ์อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เปิดฉากดำเนินเขาบอกว่า "คุณเป็นผู้ปฏิบัติ ธรรมรับประทานอาหารมังสะวิรัติอยู่ดี ๆ ทำไม..? จึงกลับไปเชื่อพระเยซูและทานเนื้อสัตว์อีก เหมือนกับคนที่ลงมือทำแล้วไป ไม่รอด (แท้จริงที่ข้าพเจ้าพูด เพราะไม่พอใจเรื่องที่เขาไปเชื่อพระเยซูมากกว่า) เขาไม่ตอบข้าพเจ้า แต่พยายามตั้งข้าพเจ้าเข้าหา ชาวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ การคุยกับหมวดศักระพีและคุณอุดมลักษณ์ครั้งนี้ จิตใจของข้าพเจ้าที่เคยหึ่งผยองก็อ่อนลงและ ค่อนข้างจะเปิดออกรับฟังคำพยานของเขาบ้าง สาเหตุสืบเนื่องมาจากคำพยานของคุณอุดมลักษณ์ ซึ่งเริ่มเกิดผลในใจของข้าพเจ้า แล้วนั่นเอง หมวดศักระพีได้ใช้พระคัมภีร์ข้อหนึ่งซึ่งเป็นที่จับใจข้าพเจ้ามากคือ มัตถิว บทที่ 11 ข้อ 28 "บรรดาผู้ทำงานเหน็ด เหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายเหนื่อยเป็นสุข" มันเหมือนแสงสว่างเปิดตาของข้าพเจ้าให้ ค้นหาความจริงจากข้อนี้ เมื่อฟังพระคัมภีร์ข้อนี้แล้ว ข้าพเจ้า ถามทันทีว่า "เรา" ในที่นี้คือใคร...? และจะไปหาได้ที่ไหน...แสดง ว่าผู้นี้ต้องมีชีวิตอยู่ใช่ไหม...? "หมวดศักระพีตอบทันทีว่า "เรา" ในที่นี้คือ "พระเยซูคริสต์" และเป็นพระเจ้าองค์เดียวที่มีชีวิตอยู่ รู้สึกว่าพระคัมภีร์ข้อนี้จับใจข้าพเจ้ามากเพราะตรงกับชีวิตของข้าพเจ้าจริง ๆ ทำให้อยากรู้อะไรมากขึ้น เพราะข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อย เหลือเกินกับการต่อสู้บนถนนแห่งชีวิต การตั้งอารมณ์ตายกับเนื้อหนัง การปฏิบัติธรรม การอดมือกินมือและการแสวงหาทางหลุด พ้นจากกิเลสบาปทั้งที่ไม่มีคำสัญญา ไม่มีความหวัง แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ฟังนั้นตอนปลายพระคัมภีร์ข้อนี้ดูเหมือนเป็นคำสัญญาว่า "เราจะให้ท่านทั้งหลายเหนื่อยเป็นสุข" คำนี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มมองเห็นพระเยซูมีค่าในสายตาของข้าพเจ้าขึ้นมาทันที ตรงคำว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่" หมวดศักระพีได้ตอบคำถามของข้าพเจ้าหลายข้อและเป็นพยานเพิ่มเติมให้อีก นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้านั่งฟังเรื่องของพระเยซูนานที่สุด แต่คำพยานของเขาเหมือนชี้ให้ข้าพเจ้าพบทางเลือกใหม่ที่ดีกว่า ซึ่งดูมีชีวิต มีความหวังและมีคำสัญญา ช่วงสุดท้ายเขาได้เชิญชวนให้ข้าพเจ้าตัดสินใจต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ ข้าพเจ้าคิดว่ามันเร็วเกินไป ยอมรับว่าดีแต่ยังไม่กล้าตัดสินใจ เพราะใจหนึ่งก็กลัวจะถูกหลอกเหมือนกัน แต่หมวดศักระพีก็ยัง พยายามเร่งเร้าให้ข้าพเจ้าตัดสินใจวันนั้น จนในที่สุดข้าพเจ้าขอเวลาพิสูจน์ 6 เดือน และจะให้คำตอบถ้าไม่จริงก็ยังไม่พอลงตัวได้ ตั้งแต่วันนั้นมาคำพยานของเขาเริ่มเกิดผลในใจของข้าพเจ้าทีละเล็กทีละน้อย ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่า "ถ้าพระเจ้ามีจริงและเป็น ผู้สร้างโลก แสดงว่าพระเจ้าจะต้องเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด...แต่เราไม่เคยรู้จักพระเจ้ามาก่อนเลย...แต่ถ้ามีพระเจ้าจริง...เราจะ

ปฏิเสศพระองค์หรือ..?” คำถามสุดท้ายในใจของข้าพเจ้าที่ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มแสวงหาพระองค์คือ “ถ้าพระเจ้ามีจริงพระองค์อยู่ที่ไหน...เราอยากจรรู้จักพระองค์..?”

ข้าพเจ้าเริ่มแสวงหาพระเจ้าด้วยการไปร่วมประชุมกับหมวดศักระพีที่ คริสตจักรแบปติสลาตพรวัว และได้รับคำพยานเพิ่มเติมจาก อ.เจษฎา (ศิษยาภิบาล) หลายประการแต่ในใจก็ยังสงสัยอยู่ว่า “เราจะรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร” จนกระทั่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้า เพื่อไปวิ่งออกกำลังกายบนดาดฟ้าชั้น 5 ของอาคารที่พักอาศัย หลังจากวิ่งเสร็จขณะที่ยืนทำกายบริหารอยู่นั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่ อากาศตอนเช้าเย็นน้ำจิตใจของข้าพเจ้าก็โปร่งสบาย สายตาก็เล็บไปเห็นดวงอาทิตย์ยามเช้าสีแดงระเรื่อเหมือนลูกโป่งลูกใหญ่กำลังลอยผ่านทิวไม้ขึ้นสู่ท้องฟ้า ขณะเดียวกับใจของข้าพเจ้าถามว่า “พระเจ้าสร้างโลกมีจริงหรือ..?” ด้วยความคิดและความรู้ เป็นเหมือนเด็ก ๆ ข้าพเจ้าคิดในใจทันทีว่าเราจะก้มหน้าลงและอธิษฐานต่อดวงอาทิตย์นี้เพื่อเป็นพยานให้เรา และข้าพเจ้าได้ก้มหน้าอธิษฐานในใจว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริงขอให้ข้าพเจ้ารู้จักกับพระองค์” ข้าพเจ้าอธิษฐานสั้น ๆ แล้ววันนั้นก็ผ่านไปโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ายังปฏิบัติอยู่ก็คือไปร่วมประชุมนมัสการทุกวันศุกร์และวันอาทิตย์ตามปกติ เพื่อจะได้รู้ว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่ เวลาผ่านไปประมาณ 1 เดือนหลังจากที่ข้าพเจ้ารับคำพยานจากหมวดศักระพี ในวันอาทิตย์ต้นเดือนกันยายน 1988 (2531) ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าตั้งแต่นั้นอย่างเต็มใจโดยไม่สงสัยอีกเลย เพราะข้าพเจ้าคิดว่าเวลา 6 เดือนนั้น นานเกินไปสำหรับข้าพเจ้าที่จะรอด ข้าพเจ้าเชื่อในใจอย่างหนึ่งว่าคำพยานและพระวจนะของพระเจ้าค่อย ๆ งอกงามขึ้นในใจของข้าพเจ้าจนเกิดผล แล้วความเชื่อจึงเต็มบริบูรณ์ในใจของข้าพเจ้า เหมือนเมล็ดพืชค่อย ๆ งอกขึ้นจากดินที่ละเอียดที่ละน้อยจนเติบโตและเกิดผล ไม่มีนิมิตหรืออัศจรรย์ใด ๆ เป็นเครื่องจูงใจของข้าพเจ้าให้เชื่อพระเจ้าเลย แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยตา สัมผัสได้ด้วยมือกำลังเป็นเครื่องพิสูจน์ได้และเป็นจริง คือสรรพสิ่งในโลกกำลังเป็นพยานถึงการทรงสร้างของพระเจ้า และโดยเฉพาะสิ่งที่มีชีวิตถ้าเขาพูดได้คงจะตะโกนบอกมนุษย์แล้วว่า “ข้าพเจ้ามิได้เกิดจากก้อนหินหรือก้อนดินที่ไม่มีชีวิต” แต่มีผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังของการสร้างชีวิต คือผู้ที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจต้อนรับพระเยซูคริสต์ เพราะเชื่อว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลก เป็นพระเจ้าองค์เดียวที่มีชีวิตอยู่ เป็นพระผู้ช่วยคนบาปให้รอดจากนรก และเป็นผู้ประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่มนุษย์ทุกคน ตามพระสัญญาของพระองค์

ชีวิตที่ถูกรสร้างใหม่

หลังจากที่ข้าพเจ้าตัดสินใจต้อนรับพระเยซูแล้ว ข้าพเจ้าเหมือนได้เกิดใหม่ ถูกรสร้างให้เป็นคนใหม่ เมื่อถ่อมใจลงยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า เกิดความอัศจรรย์แตกต่างจากชีวิตเก่าโดยสิ้นเชิง ชีวิตของข้าพเจ้าเปี่ยมล้นไปด้วยความปิติยินดี ความสุขและความรักของพระเจ้า ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าแสวงหาช่องทางที่จะเข้าสนิทอยู่ในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น โดยการไปร่วมประชุมนมัสการ อ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานอยู่เสมอ

โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ชีวิตของข้าพเจ้าถูกสร้างขึ้นใหม่ที่ละเอียดที่ละน้อย มีหลายสิ่งที่เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตของข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังในตอนต้นแล้วว่า หลังจากการปฏิบัติธรรมได้เสื่อมถอยลงจนกระแสนของโลกดูดข้าพเจ้าให้จมลึกลงในความบาป และที่เลวร้ายที่สุดคือพาชีวิตเข้าไปหมกหมุ่นอยู่ในสนามม้าแห่งหนึ่ง โดยเริ่มต้นจากการไปรักษาความปลอดภัยร่วมกับเพื่อน ๆ หนักเข้าก็ถึงขนาดแสวงหาผลประโยชน์จากสนามม้าด้วยการเก็บโต๊ะเถื่อน และถึงขนาดลงมือเล่นพนันม้าด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นการพนันที่ฉกาจฉกรรจ์ทีเดียว เพราะเป็นแหล่งมหาอบายมุขแห่งหนึ่ง ตอนเย็นออกจากสนามม้าก็จะพากันไปดื่มเหล้า เคล้านารี มันเป็นความบาปที่ต่อเนื่องแบบครบวงจรจริง ๆ ซึ่งเป็นชีวิตอีกฉากหนึ่งของข้าพเจ้าที่กำลังดำดิ่งลึกลงไปสู่ความชั่วและความเลวแบบหาที่สุดมิได้ ซึ่งจะหาใครดูดขึ้นมาก็ยากเกินกำลัง แต่หลังจากรับเชื่อพระเยซูแล้วเสาร์แรกข้าพเจ้าก็ยังไปสนามม้าเหมือนเดิม แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้าคือ จิตใจของข้าพเจ้ากระวนกระวายไม่มีความกระหายอยากเหมือนคราวก่อน ๆ อีกเลย มีหน้าข้าขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินอยู่ในแหล่งอบายมุขนั้น เหมือนมีสายตาของใครสักคนคอยเพ่งมองข้าพเจ้าตลอดเวลา จนข้าพเจ้ารู้สึกละอายและกลัวต่อสายตาคู่ นั้นที่คอยเพ่งมองอยู่ ในทันทีนั้นจึงเกิดคำถามขึ้นมาในใจของ

ข้าพเจ้าว่า "ทำไม...เราต้องมาเดินอยู่ในสถานที่แห่งนี้" นั่นเป็นวันที่ข้าพเจ้าทุกข์ใจที่สุดตั้งแต่เคยเข้าสนามม้ามา ความทุกข์นั้นมีมากจนเป็นแรงผลักดันใจออกจากแหล่งอบายมุขนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วว่าจะไม่ไปสนามม้าอีก จึงบอกเรื่องนี้กับหัวหน้ากลุ่มว่า "ผมจะไม่ไปสนามม้าอีก" โดยให้เหตุผลง่าย ๆ และตรง ๆ ว่า "เพราะผมเชื่อพระเยซูแล้ว" แต่มีเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าคนหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าอย่างรุนแรงว่า "เองจะบ้าหรือยัง..เงินเก็บกินเปล่า ๆ กลับไม่เอา คนอื่นเขายังไม่มีโอกาสเหมือนแกเลย" ข้าพเจ้าตอบง่าย ๆ และตรง ๆ อีกว่า "เราเชื่อพระเยซูแล้วพระองค์สอนว่า...ให้ทิ้งความบาป เราคิดว่าไม่ไปดีกว่า" เพื่อนคนนั้นโมโหข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเอ่ยชื่อของพระเยซู แล้วพูดด้วยอารมณ์เสียใส่ข้าพเจ้าว่า "แกทำยังไงจะเป็นตำรวจได้ไงอย่างแกนี้ต้องไปเป็นควายโน้นไป" ข้าพเจ้าร้อนรนไปทั้งตัว สึกทันทีกับประโยคที่เขาพูด มันเจ็บปวดเข้าไปถึงหัวใจ แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าปิดปากเงียบและไม่ได้พูดตอบโต้กับเขาก่อนต่อไป ในขณะที่เขาเดินจากไปข้าพเจ้านั่งลงด้วยน้ำตาคลอและพูดกับตนเองว่า "ทำไม...เพื่อนที่สนิทกันจึงพูดรุนแรงกับข้าพเจ้าเช่นนี้" ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าไม่ไปสนามม้าอีกเลย และมันได้กลายเป็นอดีตที่ขมขื่น และกลายเป็นความขยะแฉงของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว

ช่วงหนึ่งในชีวิตรับราชการ ข้าพเจ้าได้ติดตามคลุกคลีอยู่กับเจ้านายคนหนึ่งนานถึง 6 ปี คือ พันตำรวจโทจรศักดิ์ เกรียงศักดิ์พิชิต (ตำแหน่งขณะนั้น) ซึ่งเป็นนายตำรวจคนสนิทของพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ขณะนั้นท่านดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัชมন্ত্রী ข้าพเจ้าจึงกลายเป็นคนเข้าออกนอกในบ้านสี่เสาเทเวศน์ได้ (บ้านพักรับรองนายกรัชมন্ত্রী) งานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบคือรับโทรศัพท์หน้าห้องเจ้านายคนนั้น วันหนึ่งท่านเดินเข้ามาในห้องเพื่อจะพักผ่อนและได้สั่งข้าพเจ้าว่า "ถ้ามีคนโทรมาหาบอกว่าไม่อยู่นะ" ข้าพเจ้าตอบรับแต่ขณะเดียวกันก็หนักใจมากเพราะตัวเขาอยู่ แต่ถ้าบอกว่าไม่อยู่เราก็ต้องโกหก ถ้าเป็นก่อนรับเชื่อพระเยซูข้าพเจ้าก็พูดได้อย่างคล่องปาก แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าสอนให้พูดความจริง จะทำอย่างไรดี เหตุการณ์ต่าง ๆ ดูเหมือนกำลังดึงข้าพเจ้าเข้าสู่การทดลอง สักครูใหญ่ ๆ ก็มีเสียงโทรศัพท์เข้ามาและเสียงจากโทรศัพท์นั้นบอกว่า "ขอเรียนสายสารวัตรจรศักดิ์คะ" ข้าพเจ้าอีกอีกอยู่พักหนึ่งแล้วพูดว่า "กรุณารอสักครู่ครับ" แล้วข้าพเจ้าก็เดินไปเรียกเพื่อนอีกคนหนึ่งแล้วบอกว่า "เขาขอเรียนสายสารวัตรช่วยบอกเขาด้วยเพราะท่านกำลังพักผ่อนอยู่" เพื่อนคนนั้นมองหน้าข้าพเจ้าแบบงง ๆ เขารู้ตัวดีว่าจะพูดอะไร แล้วเขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพูดว่า "สารวัตรไม่อยู่ครับ" แล้วเขาก็วางโทรศัพท์ลง ช่วงนั้นข้าพเจ้ากลัวและผวาทุกครั้งที่มีเสียงกริ่ง..โทรศัพท์ เพราะมันยังไม่สิ้นสุดการทดลอง ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ใจมากเพราะถ้าต้องผวาเสียงโทรศัพท์และคอยหลบ ๆ เลี่ยง ๆ แบบนี้สักวันคงจะพ่ายแพ้และยอมโกหกแน่นอน คิดในใจว่าไม่ชอบให้ใครมาสั่งให้เราโกหกเลย เย็นวันนั้นข้าพเจ้าตัดสินใจเข้าไปคุยกับเจ้านายคิดในใจว่าเป็นไงเป็นกัน แล้วพูดกับท่านว่า "สารวัตรครับ เดี่ยวนี้ผมเชื่อพระเยซูและเป็นคริสเตียนแล้ว พระเจ้าสอนมาให้พูดตรงไปตรงมาผมจึงไม่ยอมโกหก ผมคิดว่าที่สารวัตรให้ผมพูดโกหกเวลารับโทรศัพท์นั้นผมไม่ค่อยสบายใจเลย" ข้าพเจ้าคิดในใจว่า "เขาคงจะตะเพิดเราออกไปจากห้องแน่นอน" แต่ท่านกลับเงียบทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ว่า "โกหกนิดหน่อยไม่ได้หรอก" ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่ได้ครับ" เขาไม่พูดอะไรต่อไป และตั้งแต่วันนั้นมาเจ้านายคนนั้นไม่เรียกชื่อของข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่เขาเรียกข้าพเจ้าว่า "บาทหลวง" จนเพื่อน ๆ ก็พลอยเรียกข้าพเจ้าว่า บาทหลวงไปด้วย จนกลายเป็นเรื่องตลกไป เวลามานไปอีกหลายเดือน เข้าของวันอาทิตย์ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าอาบน้ำเตรียมตัวจะไปร่วมประชุมนมัสการพระเจ้า ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะขออนุญาตสารวัตรก่อนออกจากบ้าน จึงพูดว่า "สารวัตรครับ วันนี้ผมจะขออนุญาตออกไปข้างนอก จะไปประชุมนมัสการพระเจ้า" แต่เจ้านายเขาตอบด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าวว่า "อะไรกัน..หยุดบ้างไม่ได้หรือไง จะไปอะไรกันนักหนาทุกอาทิตย์" เขาพูดสั้น ๆ แต่น้ำเสียงนั้นทำให้ข้าพเจ้าทราบว่าเขาไม่อนุญาต ข้าพเจ้าไม่ตอบอะไรและได้เดินกลับไปห้อง เวลาผ่านไป 9 โมง และ 10 โมง ข้าพเจ้ามองดูนาฬิกาคิดในใจว่า ขณะนี้พี่น้องกำลังเริ่ม ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ข้าพเจ้านั่งลงอธิษฐานกับพระเจ้าว่า "ข้าพเจ้าอยากไปร่วมประชุมแต่ไปไม่ได้" แล้วน้ำตาก็ไหลพรากออกมาข้าพเจ้านั่งร้องให้อยู่คนเดียวในห้องนั้น แม้อาทิตย์นั้นจะพลาด ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาจะเข้าร่วมประชุมอีก แต่เป็นที่แปลกใจว่าอาทิตย์ต่อ ๆ มาไม่เคยมีปัญหาเช่นนั้นอีกเลย

หกเดือนผ่านไป หลังจากที่ข้าพเจ้าต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแม้ว่าจะต้องเผชิญอุปสรรคหลายอย่าง แต่พระเจ้าก็ยังทรงชูกำลังให้ผ่านพ้นปัญหาเหล่านั้นมาได้ โดยอาศัยความเชื่อ และความแนใจในพระสัญญาของพระองค์ โดยเฉพาะพระ

วณะของพระเจ้าในพระคัมภีร์ และยังมีคำเทศนา ที่ช่วยจิตใจของข้าพเจ้า แม้กายภายนอกจะถูกดูหมิ่น แต่จิตใจภายในยังสดใสและมีสันติสุข ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้อ่านเจอคำอุปมาของพระเยซูเรื่องผู้หว่านพืช พระองค์ตรัสว่า “ส่วนพืชที่หว่านตกที่ดินดีนั้น ได้แก่ผู้ที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (มัทธิว 13:23) ข้าพเจ้าเคยอธิษฐานขอพระเจ้าว่า “ขอให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนดินดีที่จะเกิดผลร้อยเท่า” ต่อมาไม่นานข้าพเจ้าได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ถวายตัวรับใช้พระเจ้า ขณะนั้น ดูเหมือนกับเกิดมีภาระอย่างหนึ่งขึ้นมาในใจของข้าพเจ้าว่า มีคนจำนวนมากที่อยากไปสวรรค์แต่ไม่มีคนไปประกาศเรื่องพระเยซูกับเขาเหล่านั้นเลย ประสบการณ์ในการทรงเรียก ที่ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจก็คือ เมื่อได้ยินเสียงเรียกเช่นนั้นก็เกิดการต่อสู้กัน ระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันที เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้คือ

เนื้อหนังต่อสู้ว่า “คนอื่นก็มีให้เขาไปเถอะ”

พระวิญญาณตรัสว่า “เจ้ารู้จักความจริงอยู่แล้ว ไม่ต้องรอคนอื่นหรอก”

เนื้อหนังต่อสู้ว่า “ข้าพเจ้าไปคนเดียวไม่ได้หรอก เพราะข้าพเจ้าไม่มีเพื่อน ข้าพเจ้ารักเพื่อน”

พระวิญญาณตรัสว่า “เราจะสถิตอยู่กับเจ้าเสมอไปเป็นนิรันดร์กว่าจะสิ้นโลก”

เนื้อหนังก็ยังต่อสู้ไปต่าง ๆ นานา เช่น ข้าพเจ้าไปไม่ได้หรอก ข้าพเจ้าเป็นตำรวจ..! ข้าพเจ้ากำลังเรียน พอเรียนจบข้าพเจ้าก็จะเป็นนายตำรวจแล้ว..! ข้าพเจ้ามีคุณพ่อ คุณแม่และพี่น้อง คอยเฝ้าดูความสำเร็จในหน้าที่ราชการของข้าพเจ้าอยู่..! แล้วพระวิญญาณตรัสสั้น ๆ กับข้าพเจ้าว่า “ถ้าเจ้าอยากเกิดผลร้อยเท่า เจ้าจะต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ แล้วตามเรามา”

ข้าพเจ้าไม่ตอบพระวิญญาณอีกต่อไป แต่กำลังคิดไตร่ตรองอยู่ในใจ เกี่ยวกับฐานะที่พระเจ้าทรงเรียกคือ “ทูตของพระเจ้า” ข้าพเจ้าคิดว่าเราต้องลาออกจากงาน ไม่มียศ ไม่มีเกียรติ ต้องยอมทิ้งทรัพย์สินสมบัติในโลก (เหมือนคนที่ตายจากโลกนี้แล้ว) ข้าพเจ้ากำลังถามตัวเองว่ายอมรับฐานะที่พระเจ้าทรงเรียกนี้ได้หรือ..? ไหนจะถูกกดดันจากคุณพ่อ คุณแม่และพี่น้อง ที่กำลังรอดูความสำเร็จในชีวิตของเราข้าพเจ้าคิดใคร่ครวญเรื่องนี้อยู่ถึง 3 วัน กลางคืนนอนไม่หลับก็อ่านพระคัมภีร์บ้าง อ่านเนื้อเพลงในหนังสือเพลงชีวิตคริสเตียนบ้าง (เพราะขณะนั้นยังร้องเพลงไม่ค่อยได้) ข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษาเรื่องนี้กับใครเลย เพราะเกรงว่าจะเป็นอุปสรรคในการตัดสินใจของข้าพเจ้าหลายวันผ่านไป ในคืนวันศุกร์หลังจากประชุมนมัสการเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้พูดกับอาจารย์ฟิลิป โป๊ป และอาจารย์เจษฎา ว่า “ผมจะถวายตัวรับใช้พระเจ้า” อาจารย์ทั้งสองทำท่าทางประหลาดใจ และท่านได้แนะนำให้ข้าพเจ้ารอคอยดูหน้าพระทัยของพระเจ้า ซึ่งเป็นการตระเตรียมชีวิตเพื่อเตรียมตัวเป็นผู้รับใช้พระเจ้าเต็มเวลา ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะต้องรอไป 1 ปีหรือ 2-3 ปี

หลังจากนั้นไม่กี่วัน พี่สาวได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า

พี่สาวถามว่า “เธอสบายดีไหม..?”

ข้าพเจ้าตอบว่า “สบายดี มีอะไรหรือ..?”

พี่สาวบอกว่า “เมื่อคืนพี่ฝันว่ามีผู้ชายคนหนึ่งใส่ชุดสีขาวมาหาพี่และบอกว่า เขาจะขอเธอไป และพี่ก็ถามว่า จะขอไปไหน ชายชุดขาวตอบว่า “ไม่ต้องกลัว เพราะน้องชายจะได้สิ่งที่ดีกว่าที่เขาทำอยู่”

ข้าพเจ้าถามว่า “ชายชุดขาวนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร”

พี่สาวตอบว่า "ในความฝันรู้สึกกลัวผู้ชายคนนั้นมากจนไม่กล้ามอง จึงได้แต่ก้มหน้าพูดเลยไม่ทันเห็นหน้า แต่น้ำเสียงของผู้นั้นดูเหมือนเป็นคนใจดีและมีอำนาจมาก" พี่สาวพูดต่อไปว่า "พี่กลัวจะมีเหตุร้ายกับเธอจึงรีบโทรมาถามดู" ข้าพเจ้าเข้าใจทันทีว่าการล่าถอยนั้นคืออะไร แต่ข้าพเจ้าไม่ได้บอกพี่สาวให้ทราบว่าข้าพเจ้าถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ลาออกจากราชการตำรวจ ข้าพเจ้าทราบดีว่าถ้าบอกพี่สาว เขาจะต้องพาครอบครัวและญาติพี่น้องมาขัดขวางข้าพเจ้าอย่างแน่นอน

เวลาผ่านไปอีก 6 เดือน รวมอายุฝ่ายจิตวิญญาณของข้าพเจ้าได้ประมาณ 12 เดือน อาจารย์ฟิลิป โป๊ป พูดกับข้าพเจ้าว่า "คุณพร้อมหรือยัง" ข้าพเจ้าถามว่า "พร้อมอะไรครับ" ท่านพูดต่อว่า "พร้อมที่จะลาออกจากราชการรับใช้พระเจ้าเต็ม เวลา" ข้าพเจ้าตอบทันทีว่า "พร้อมแล้วครับ" ขณะนั้นเป็นต้นเดือนตุลาคม 1989 ข้าพเจ้าจัดการเขียนใบลาออกทันที ถือหนังสือเดินทางเรื่องด้วยตัวเองเพื่อให้เสร็จเร็วที่สุด ข้าพเจ้าต้องเดินฝ่าพายุเสียงครหาของเพื่อนตำรวจด้วยกัน ซึ่งก็ว่า "ข้าพเจ้าเป็นบ้า บ้าง โง่ บ้าง งาม บ้าง เพราะข้าพเจ้าบอกเหตุผลการลาออกกับเขาตรง ๆ ว่าจะลาออกไปประกาศเรื่องของพระเยซู และประมาณปลายเดือนตุลาคม 1989 (2532) คำสั่งให้ "สืบตำรวจโทอิทธิพล ศรีพรหม" ออกจากราชการตำรวจตามใบลาออกก็อนุมัติออกมาเรียบร้อย ข้าพเจ้าจำได้ว่า วันนั้นข้าพเจ้าถือใบอนุมัติ เดินทางปลิวออกจากกองบังคับการกองปราบปราม และได้กราบลานายเก่าที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานานถึง 6 ปี ซึ่งเขาก็รู้สึกเสียใจและเสียดายคนที่เคยทำงานร่วมกันและคงไม่มีโอกาสได้ร่วมงานกันอีก หลังจากวันนั้นข้าพเจ้าพร้อมที่จะบอกคุณพ่อ คุณแม่และญาติพี่น้องทุกคนว่าข้าพเจ้าได้ลาออกจากราชการและถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเต็มเวลาแล้ว และข้าพเจ้าพร้อมที่จะก้มหน้ารับฟังการระบายอารมณ์ของทุกคนที่ได้ยินข่าวนี้จากข้าพเจ้า และแน่นอน มันเป็นเรื่องชาติของชีวิตที่เข้มข้นจริง ๆ โดยเฉพาะการระบายอารมณ์จากคุณพ่อคุณแม่ แต่ทุกสิ่งก็ค่อย ๆ ผ่านไปด้วยดี โดยการทรงนำของพระเจ้ามาถึงตรงนี้ ทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง ซึ่งพระองค์ตรัสว่า

"ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่าพวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อให้คนที่มีปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไร้สาระ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อมิให้มนุษย์สักคนหนึ่งอวดต่อพระเจ้าได้" (1 โครินธ์ 1:26-29)

ข้าพเจ้าจึงมิใช่ภาษาขณะที่ถูกตบแต่งไว้อย่างเรียบร้อยแล้ว เพราะก่อนรู้จักพระเจ้าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่โลกปฏิเสธแล้ว และสังคมก็ประณาม เป็นผู้ต่ำต้อย แต่เมื่อรู้จักพระเจ้าแล้ว พระองค์ต่างหากเป็นผู้ตบแต่งข้าพเจ้า ด้วยพระคุณอันบริบูรณ์เหลือล้น ทรงสร้างข้าพเจ้าให้เป็นคนใหม่ มีความหวังใหม่ พระเจ้ากำลังลองดูเรา ถ้าเรากล้าปฏิเสธโลกนี้ เราก็จะถูกตบแต่งให้เป็นภาษาที่ออกหน้าออกตาของพระองค์

ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ เป็นเวลา 9 ปีแล้ว ที่ชีวิตของข้าพเจ้าได้ฝังรากลงในพระเยซูคริสต์ ปัจจุบันเป็นศิษยาภิบาลอยู่ที่ "คริสตจักรแบ็ปติสโคราช" สมรสแล้วกับ คุณลัดดาวรรณ ฉลาด มีลูกสาวหนึ่งคนคือ เด็กหญิงเอสเธอร์ เผ่าสวรรค์ (น้องอุ๋ง) ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ที่ทรงถ่อมพระองค์ลงมา แบกรับความบาปของโลกและทรงยอมตายบนไม้กางเขน เพื่อช่วยเราให้พ้นจากความบาปและความตายในบึงไฟนรก ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงนำเรา และพระองค์ทรงสอนให้เราก้าวเดินตามพระองค์ที่ละก้าวจนกระทั่งถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา เอเมน.

"จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง จงยอมรับใช้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้อำนาจของเจ้าราบรื่น อย่าคิดว่าตนฉลาด จงยำเกรงพระเจ้าและหนีจากความชั่วร้าย" (สุภาษิต 3:5-7)